

som forhaabentlig snart er vedtagen, var kommen til Afslutning af en Stridsperiode, og jeg troede, at det var anerkjendt fra Regjeringens Side. Jeg skal sige hvorfor. Den Gang vi Alle, deriblandt ogsaa jeg og flere Andre som nye Medlemmer, kom herind den 14de November, var Situationen væsentlig forskjellig fra nu. Man maatte stille et bestemt Krav paa, at Regjeringen var ledende i enhver Retning, og der maatte stilles bestemt Krav til Mindretallet om at følge den i bestemte Spørgsmaal, hvor det ogsaa har fulgt det foruden i Øvrigt i alle andre. Dette Standpunkt synes nu den ærede Regjering at have erkjendt for at være faktisk frafaldet, og jeg synes ogsaa, at den ærede Kultusministers Utringer tydede derpaa, ellers kunde Regjeringen heller ikke have stillet sig saa blødt, som navnlig den ærede Finantsminister har gjort, og ellers maatte vi Andre ogsaa være forpligtede til en bestemt Holdning under Regjeringens Ledelse, hvad der ogsaa er udtalt af det ærede Medlem, som sidder ved Siden af mig (Scavenius). Jeg tror altsaa, at det maa erkjendes, at Mindretallet traadte herind med en Forpligtelse til at støtte Regjeringen specielt paa bestemte Punkter, og som Følge deraf i det Hele. Naar der nu maasse er kommet nogen Misstemning frem — det var væsentlig for Finantsudvalgets Mindretal, at det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) talte, men det skete vistnok ogsaa med Tilslutning fra andre Medlemmer — forekommer det mig ikke at være saa overordentlig unaturligt. Thi, naar der gaves en vis fast Stilling for Regjeringen og Mindretallet, og naar det erkjendtes, at Finantsloven stod under vanskelige Vilkaar, og naar det erkjendtes, at Regjeringens Hovedopgave var at føre Finantsloven nogenlunde uskadt igjennem, og naar Regjeringen mente ved Finantslovens 2den Behandling at have naaet noget Væsentligt, som den efter de givne Forhold fornøftigvis maatte være glad ved at have naaet og besluttet paa at afviescere ved, var der ingen Grund til ved Finantslovens 3die Behandling at sætte Mindretallet i den mindre behagelige Stilling, som maatte blive Følgen af, at det vedblivende skulde hævde et Standpunkt, det havde vanskeligt ved at hævde, men som det maatte tage, fordi det havde erkjendt, at det maatte staa sluttet over for de Bevillinger, Regjeringen ansaa for absolut fornødne. Det er vanskeligt for Mindretallet at have en saadan Stilling, og det maa absolut være mindre behageligt kort efter at høre, at de absolutte Fordringer, med Hensyn til, hvad Statens Vel krævede, ikke forelaa mere; jeg maa sige, at det maa være dobbelt ubehageligt og dobbelt skuffende, naar det er bleven anført af Fler-tallet her, at det var politiske Hensyn, som bragte det til at stemme mod visse Bevillinger, som det i for sig kunde erkjende, at Statens Behov krævede. Naar man ikke prøvede paa at faae vor Opfattelse af de politiske Grundes Utilstedelighed

anerkjendt andetteds, kan der deri være Noget, som absolut maa være nedtrykkende, og i den Henseende tror jeg, at Regjeringen nok kunde have taget en anden Stilling. Jeg siger aabent, at den ikke skulde have ført os ud over 2den Behandling og ind i en Situation, som maatte være tvivlsom, naar den ikke havde fattet Beslutning om at føre Situationen videre. Jeg tror, at Ingen af os vil erkjende Rigtigheden af, hvad den høitærede Finantsminister sagde, at Ordføreren for Mindretallet (Scavenius) var gaaet over til Parlamentarismen ved at stille Sagen paa en vis bestemt Maade; det var mig ikke muligt at faae fat i den Tankegang, som ligger deri. (Afbrudelse). Jeg kan ikke anerkjende det; men jeg skal sige, at, hvis den høitærede Finantsminister har set nogen Skygge af, at noget Saadant skulde komme frem fra en eller anden Side, navnlig fra vor Side, maatte den ærede Minister have stillet sig meget kraftig herimod paa alle Punkter, som det er sket tidligere; thi det er det, som den ærede Minister og Ministeriet have fastholdt hele Tiden, navnlig meget stærkt ved Opløsningen og Valgene i Østeraaret, at, saa lange Parlamentarismen kom frem, vilde Regjeringen staa sluttet og kraftig, eller i hvert Fald staa indtil Fordringerne derom vare frafaldne. Det have vi ærede Ministres egne bestemte Ord for, og derfor mener jeg, at, naar nu virkelig Mindretallet opstillede Grundsetninger, som det selv tidligere har beskæmpet, maatte Ministeriet med fuld Føie tilbagevise dem af al Kraft; (Holstein-Ledreborg: Det behøves ikke, det er kun et Mindretal!) Det kunde dog være, at det kunde være høist nyttigt. Men jeg tror ikke, at der er kommet noget Saadant frem; men affet herfra, kan det ikke være unaturligt, at Mindretallet, og navnlig Finantsudvalgets Mindretal, som har staaet med den Overbevisning under tidligere Forhandlinger om Bevillinger paa Finantsloven i denne Sal, at, naar de forkastedes, maatte Spørgsmaalet om deres Nødvendighed komme til at ligge for, naar Forhandlingen blev ført videre, at det har funden Anledning til paa dette Standpunkt at udtale sig herom, naar dertil er givet passende Leilighed, turde dog være betimeligt. Jeg skal tillade mig at dvæle ved det andet af mig berørte Punkt. Den ærede Finantsminister sagde nemlig, at Regjeringen var stillet mellem begge Tingene, væsentlig mæglende; men jeg tilstaa, at det forstaa jeg ikke. Jeg troede, at Regjeringen i Reglen maatte være ledende, og jeg erkjender heller ikke, det er heldigt, naar Regjeringen ikke staa ledende. Stillingen kan jo paa ethvert Stadium, navnlig ved Finantsloven, være saaledes, at fremfor Alt Regjeringen dog maa vide, og alene kan vide, hvad der er nødvendigt, hvad der maa forlanges, og hvad der kan udbæres. Den ærede Finantsminister sagde ogsaa, at Landstinget efterhaanden maasse vilde komme til at indtage en mere selv-